

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119206068
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119206068.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: K.. Y. W., trvale bytom N. XXXX/X, M., zast. AK JUDr. Eckmann, s.r.o., so sídlom Mierové námestie 14, Trenčín, IČO: 47 241 110, proti žalovanej: U. T., rod. W., trvale bytom H. XXX, zast. JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom Piaristická 6667, Trenčín, IČO: 42 021 626, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. decembra 2020, č.k. 12C/20/2019-115, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania m e n í tak, že stranám sa náhrada trov prvoinštančného konania n e p r i z n á v a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám jej právneho zástupcu v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti uznesenia určená výška náhrady trov konania. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zrušenia a vyporiadania ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam tak, že ich všetky súd prikáže do výlučného vlastníctva žalovanej za peňažnú náhradu. K žalobe žalobca pripojil svoju písomnú výzvu na mimosúdne vyriešenie veci zo dňa 7.8.2018, adresovanú žalovanej a jej písomnú odpoveď zo dňa 31.8.2018, v ktorej vyjadrila súhlas so spoločným predajom nehnuteľností za trhovú cenu a rozdelením výťažku rovným dielom. Pred prvým pojednávaním vo veci samej žalobca zobral žalobu späť v celom rozsahu z dôvodu, že nehnuteľnosti obe strany sporu spoločne predali. Žalobca nežiadal náhradu trov konania. Žalovaná súhlasila so späťvzatím žaloby a zastavením konania, avšak žiadala náhradu trov konania. Súd preto zastavil konanie v zmysle § 145 ods. 1 a 146 ods. 1 CSP. Náhradu trov konania súd priznal žalovanej podľa § 256 ods. 1 CSP, keďže mal za to, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania tým, že k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva so žalovanou došlo na základe spoločného predaja nehnuteľností, s čím žalovaná písomne súhlasila už pred podaním žaloby žalobcom a žalobca nepredložil žiadny dôkaz o blokovaní spoločného postupu, resp. nedodržanie prípadných lehôt na realizáciu predaja nehnuteľností.

2. Proti výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Rozhodnutie o náhrade trov konania považoval za nesprávne, v rozpore s obsahom súdneho spisu a s dôkazmi, ktoré v konaní predložil. Záver súdu prvej inštancie, že súhlas žalovanej so spoločným predajom nehnuteľností ešte pred podaním žaloby bol daný, nepovažoval za správny. Poukázal na rozhodujúce momenty a časovú os vzájomnej komunikácie so žalovanou, z ktorej jednoznačne vyplýva, že práve žalovaná bola vo veci pasívna a jemu nezostávala iná možnosť riešenia veci, ako cestou súdu. Zdôraznil, že to bol práve on, kto ako jediný vyvíjal aktivitu smerujúcu k predaju spoločného majetku a k osloveniu tretích osôb s dopytom o sprostredkovanie predaja nehnuteľností. Podrobne

ozrejmil vzájomnú komunikáciu so žalovanou vyplývajúcou zo súdneho spisu. Uviedol, že žalovaná postupovala zavádzajúco, k veci mala laxný prístup a účelovo klamala pri snahe o riešenie veci. V tomto kontexte mal za to, že žalovaná nikdy nemala skutočný záujem o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva so žalobcom dohodou, a preto neexistovala iná možnosť, ako podanie žaloby na súd. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nesprávne vôbec nezohľadnil, že žalovaná nepredložila čo i len jediný dôkaz o jej oslovení jeho ako žalobcu v otázke zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Žalovaná v rámci komunikácie dokonca ani raz neuviedla aspoň rámcovo predstavu o všeobecnej hodnote nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené žiadal odvolací súd, aby napadnutý výrok II. zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu, alternatívne aby napadnutý výrok zmenil tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania neprizná.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Napadnuté rozhodnutie považovala za vecne správne, pričom v odvolaní žalobca podľa jej názoru neuviedol žiadnu právne relevantnú námietku, ktorá by mohla privodiť nesprávnosť napadnutého výroku. Upozornila, že rozhodovanie o trovách konania pri zastavení konania sa spravuje zásadou zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania, v zmysle ktorej povinnosť nahradiť trovy konania protistrane zaťažuje tú stranu sporu, ktorá svojím správaním zavinila zastavenie konania. Zastavenie konania je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva. Žalobca svojím podaním prejavil jednoznačnú vôľu, že berie podanú žalobu v celom rozsahu späť, a teda sa domáhal, aby súd voči žalovanej konanie zastavil. Keďže zo žiadnej dohody medzi žalobcom nevyplýva, že by sa vzdala náhrady trov konania a takáto dohoda medzi účastníkmi ani nebola, je potrebné v súlade s § 256 ods. 1 CSP priznať jej trovy konania, ktoré si aj riadne uplatnila. Jedine takýto postup vo veci je v súlade so zákonom. Ďalej zdôraznila, že žalobca v podanom odvolaní zavádza. Od počiatku súhlasila so zrušením spoluvlastníctva, a teda nebol dôvod na riešenie veci podaním žaloby. Nikdy nebránila zrušeniu spoluvlastníctva so žalobcom a túto skutočnosť potvrdzuje aj to, že vo veci objednala a zaplatila znalecký posudok, ktorý hodnotu nehnuteľnosti zrealizoval a umožnil stanoviť reálnu ponuku na predaj a uzavrieť kúpnu zmluvu. Odvolací súd žiadala o potvrdenie napadnutého uznesenia.

4. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

6. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

7. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu, teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzátí žaloby, a dôsledkom je vznik trov protistrany. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom vo veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Ďalej je nutné uviesť, že platí, že ak pre správanie žalovaného žalobca vzal späť žalobu, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinil zastavenie konania.

8. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov

svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010, sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Nakoniec treba zdôrazniť, že moderovať možno aj trovy zastaveného konania (nález Ústavného súdu SR zo dňa 18.7.2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018).

10. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. Z uvedeného výkladu § 257 CSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.2.2009, sp. zn. 4 MCdo 2/2008).

11. V tomto prípade podľa odvolacieho súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné vychádzať z postoja žalovanej k veci pred podaním žaloby. Tieto okolnosti vyplývajú z obsahu súdneho spisu.

12. Dňa 26.7.2018 žiadal žalobca zrušenie podielového spoluvlastníctva so žalovanou prikázaním nehnuteľností žalovanej s povinnosťou jej výplaty alebo predajom týchto nehnuteľností.

Dňa 7.8.2018 žalobca opätovne žiadal žalovanú o jej stanovisko.

Dňa 31.8.2018 žalovaná odpovedala žalobcovi tak, že vyjadrila súhlas so zrušením ich podielového spoluvlastníctva, a to predajom nehnuteľností a rozdelením výťažku rovným dielom.

Dňa 4.4.2019 žalobca žiadal žalovanú o poskytnutie stanoviska k zrušeniu a vyporiadaniu ich podielového spoluvlastníctva (napriek predchádzajúcej odpovedi žalovanej).

Dňa 29.4.2019 žalovaná reagovala na žalobcovu výzvu. Uviedla, že má záujem o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva mimosúdnou cestou, pričom požiadala žalobcu, aby oznámil, akú hodnotu má mať jeho spoluvlastnícky podiel a dodala, že po tomto oznámení túto skutočnosť preberie s manželom a rodinnými príslušníkmi a zväži vyplatenie žalobcu a nadobudnutie nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva. V tomto vyjadrení zdôraznila snahu vyriešiť vyporiadanie a zrušenie podielového spoluvlastníctva mimosúdnou dohodou.

Dňa 30.4.2019 žalobca v e-mailovej komunikácii žalovanej oznámil, že požaduje na vyplatenie svojho spoluvlastníckeho podielu 40.000 eur. Doplnil, že je rovnako pripravený súhlasiť s pôvodne odsúhlaseným predajom nehnuteľností za najvyššiu cenu s následným rozdelením výťažku z predaja rovným dielom.

Dňa 28.5.2019 žalovaná v e-mailovej komunikácii žalobcovi oznámila, že ním požadovaná suma sa jej zdá privysoká. Uviedla, že vo veci dá spraviť ocenenie nehnuteľností odborníkom, aby vedela zrealizovať názory na vec. Dodala, že vypracovanie ohodnotenia očakáva v lehote 30 dní.

Dňa 22.7.2019 žalobca podal žalobu, ktorou podielové spoluvlastníctvo so žalovanou žiadal zrušiť, prikázať nehnuteľnosti žalovanej s povinnosťou jej výplaty podľa znaleckého posudku.

Dňa 17.2.2020 na pojednávaní strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody.

13. Žalovaná, ako možno vidieť z uvedeného prehľadu komunikácie so žalobcom, v priebehu roka, od žalobcovej žiadosti o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva do podania žaloby, svoj postoj k zrušeniu a vyporiadaniu spoluvlastníctva neustále menila. Zmenu jej postoja treba vidieť najmä v zmene jej vyjadrenia zo dňa 29.4.2019, v ktorom uviedla, že zväží vyplatenie žalobcu a nadobudnutie nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva, hoci v predchádzajúcom vyjadrení zo dňa 31.8.2018 súhlasila s predajom nehnuteľností a rozdelením výťažku rovným dielom. Vo vyjadrení zo dňa 30.4.2019 žalobca uviedol hodnotu požadovanej náhrady, ale súhlasil i s predajom nehnuteľností a rozdelením výťažku rovným dielom. Následne, dňa 28.5.2019, žalovaná s ponukou žalobcu nesúhlasila. Svoju predstavu o vhodnej výplate žalobcu neuviedla, iba tvrdila, že si dá spraviť ocenenie odborníkom, aby vedela zrealizovať názory na vec. Takýto postup odvolací súd nepovažuje za korektný - a to jednak neoznámením svojej predstavy o vhodnosti výplaty žalobcu, a jednak tiež tým, že ocenenie žalovanou v deklarovanej lehote nebolo splnené, resp. nedošlo z jej strany k oznámeniu príčin vedúcich k zmareniu tejto lehoty. V tomto prípade treba vziať na zreteľ, že žalobca sa pokúšal o dohodu so žalovanou v priebehu skoro jedného celého roka bez výsledku, resp. bez poznania ustáleného názoru žalovanej na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemožno vyčítať žalobcovi, že pre nejednoznačný postoj žalovanej k otázke zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva podal žalobu na súd.

14. Okolnosti vedúce k podaniu žaloby preto podľa odvolacieho súdu predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré spôsobujú nepriznanie náhrady trov konania žiadnej strane sporu.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žiadnej zo strán náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanej, nakoľko bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).